

ת"פ 2295/05/11 - מדינת ישראל נגד משה אלקים

בית משפט השלום ברחובות	ת"פ 2295-05-11 מדינת ישראל נ' אלקים	22 פברואר 2015
המאשימה	בפני כב' השופטת אפרת פינק	
נגד	מדינת ישראל	
הנאשם	משה אלקים	

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אביטל פורטנוי

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד הגר אמר מהסנגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"), ומעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
2. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

כתב האישום והמענה לו

3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 1.2.08, בשעה 15:30 או בסמוך לכך, בבניין שברחוב התאנה 8 ביבנה (להלן - "**הבניין**") תקף הנאשם את שכנו, מר משה מליחי (להלן - "**מליחי**"), בכך שהכה בפניו במכת אגרוף. כתוצאה מהתקיפה נפל המתלונן על מדרגות הבניין, ונגרמו לו חבלות של ממש בלחי, שריטות בצד שמאל עליון של המצח, נפיחות ופצעים בשפה, ושפשוף בברך. בהמשך לכך, פנה הנאשם לרון בלנק, שכן נוסף אשר נכח במקום (להלן - "**בלנק**") ואיים עליו באומרו: "אחרי שאני אגמור איתו אני אטפל בך ואגמור אותך". לאחר מכן, תקף הנאשם את בלנק, בכך שחנק אותו ונגח בו.

4. במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי במועד הנטען התפתח ויכוח בינו לבין מליחי, אולם לטענתו מליחי הוא זה שאיים עליו, תפס אותו מאחורי גבו ונצמד אליו. בתגובה לכך הזיז אותו הנאשם, ומליחי מעד ונפל מהמדרגות. כאשר הנאשם ניסה לסייע למליחי, בלנק איים עליו.

גדר המחלוקת

5. אין מחלוקת, כי ביום 1.2.08 התקיימה ישיבה של ועד הבניין. במהלך הישיבה, הגיע מליחי והתפתח ויכוח מר בינו לבין הנאשם. אין גם מחלוקת, כי בתום הוויכוח, מליחי נפל במדרגות.

6. באת כוח התביעה טענה, כי גרסתו של מליחי הינה עקבית ומהימנה ויש להעדיפה. לפי גרסתו, הנאשם הכה אותו בפניו בדרך שאינה ידועה לתביעה, וכתוצאה מכך נפל במדרגות ונגרמו לו חבלות של ממש. מליחי ציין, כי נדמה לו שמדובר בנגיחה, אולם אינו זוכר דבר מאז. לגרסתו של מליחי, התעורר בדירתו של הנאשם, כאשר הלה שוטף את פניו ומבקש סליחה. בתמיכה לקיומן של החבלות הוגשו תעודות רפואיות, כאשר לטענת באת כוח התביעה, מליחי השתהה בפנייה לטיפול רפואי משום שנכנסה שבת.

7. עוד טענה, כי הגם שאשתו של מליחי לא היתה נוכחת באירוע, גרסתה מחזקת את עדותו של מליחי. לפי גרסה זו, התקשרה למליחי והנאשם ענה לה ואמר שהוא בביתו. כאשר ראתה את מליחי, פניו היה נפוחים והוא דימם. גם היא ציינה, כי לא פנו לקבלת טיפול רפואי בשל השבת.

8. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי יש להעדיף את גרסתו של בלנק בהודעתו במשטרה, וזאת לאחר שהוכרז כעד עוין. לפי הודעתו, התפתח ויכוח בין הנאשם למליחי ובמסגרתו דחף הנאשם את מליחי והפילו במדרגות. לאחר מכן, הנאשם איים עליו, חנק אותו ונגח בו. עוד טענה, כי יש לראות בדברים שמסר בלנק לשוטר משום אמרה של קורבן אלימות.

9. לטענת באת כוח התביעה, עדותו של הנאשם אינה הגיונית ואינה מהימנה ונמצאו סתירות בין עדותו בבית המשפט לבין גרסאותיו הקודמות במשטרה. אין גם לתת אמון בדברי הנאשם, כי השוטר לא רשם את הדברים שמסר. הנאשם גם לא הביא עדי הגנה, אשר לפי גרסתו היו במקום בעת האירועים.

10. באת כוח הנאשם טענה, כי אין לתת אמון בגרסתו של מליחי, משום שעדותו איננה הגיונית, כאשר לטענתו, הנאשם קפץ עליו ונגח בו ללא כל סיבה. לדבריה, גרסתו של מליחי ניזונה מדברים שמסרו לו אחרים, שכלל לא העידו בבית המשפט. עוד טענה, כי אין לתת אמון בעדות אשתו של מליחי, אשר היה לה מניע להתנקם בנאשם והיא שהובילה את מליחי להגיש תלונה במשטרה. לטענתה, גם אין אמון בגרסתו של בלנק בהודעתו במשטרה, אשר נעדרת פירוט ומשלא ענה על רוב השאלות במהלך עדותו בבית המשפט. להודעה זו גם לא נמצא חיזוק.

11. עוד טענה באת כוח הנאשם, כי היה על התביעה לזמן לחקירה עדים אובייקטיביים שהיו באירוע והמדובר במחדל חקירתי, שאין לזקוף אותו לחובת הנאשם.

12. באת כוח הנאשם הוסיפה וטענה, כי יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, כאשר לא מדובר באדם מתוחכם. ככל שנפלו סתירות בגרסתו, הרי שהדבר נובע מהזמן הרב שחלף מאז האירוע ועד לעדותו בבית המשפט. לטענתה, גרסת הנאשם כי הדף את מליחי, אשר נצמד אליו, מבססת טענה להגנה עצמית. לענין הזמן הרב שעבר מאז האירוע הוסיפה,

כי חל שיהיו של ממש בהגשת כתב האישום ובניהול התיק. התביעה הגישה כתב אישום כשלוש שנים לאחר האירוע, ללא הסבר של ממש. גם ניהול התיק נמשך זמן רב, מטעמי בית המשפט, ושלא באשמת הנאשם.

דין והכרעה

התשתית הראייתית באשר לאירועים בבנין ביום 1.2.08

13. אין מחלוקת, כי ביום שישי, 1.2.08, בשעות אחר הצהריים, התקיימה אסיפת דיירים בבנין שבה נכחו דיירים רבים. את האסיפה יזם הנאשם, על מנת להקים ועד בבנין.
14. עניינו של כתב האישום בעבירות שאירעו כולן במהלך אסיפת הדיירים. כתב האישום מייחס לנאשם, כי פגע בשניים. נגד מליחי ביצע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. נגד בלנק ביצע עבירה של איומים ועבירה של תקיפה.
15. מטעם התביעה העידו שניים מהנוכחים באירוע בלבד, מליחי ובלנק. משמעות הדבר, כי שני עדי תביעה בלבד יכולים לספר על האירועים מכלי ראשון. העדים הנוספים, אשר העידו מטעם התביעה, הינם אשתו של מליחי ושוטר שהגיע למקום, אשר יכולים לכל היותר, להעיד אודות האירוע עצמו מכלי שני, או אודות פרטי רקע של המקרה, דהיינו האירועים שאירעו לפני המקרה ואחריו.
16. העדויות בתיק היו ארוכות והחקירות התפרסו על פני נושאים רבים ומגוונים, כאשר כל אחד מהצדדים מנסה למצוא סתירות ופירוכות במהימנותו של האחר. בין היתר עסקו החקירות בהרחבה ברקע של הסכסוך בין הנאשם לבני הזוג מליחי ובלנק, במה שאירע קודם לאירועים נשוא כתב האישום ולאחריהם. אולם ביחס לאירועים נשוא כתב האישום עצמם - אותם אירועים המהווים את העבירות המיוחסות לנאשם - נשמעו עדויות קצרות ביותר.
17. מליחי העיד אודות תקיפתו בלבד ולא מסר גרסה כלשהי בנוגע לעבירות המיוחסות לנאשם כנגד בלנק. בעדותו מסר מליחי, כי הגיע לבנין, כאשר ישיבת הדיירים כבר החלה. מליחי שמח על כינון הוועד, אולם התלונן בפני הנאשם, כי דמי הוועד בסכום של 150 ₪ לחודש מוגזמים, ואז הנאשם נתן לו "מכה רצינית". לאחר מכן איבד את ההכרה וקם בביתו של הנאשם, כאשר הוא שותת דם והנאשם שוטף לו את הפנים, מבקש סליחה ואומר שלא התכוון. לדברי מליחי, אינו זוכר מאז דבר, ודיירים אמרו לו שהנאשם נגח בו (פרוטוקול הדין, בעמ' 1 ו-6). בהמשך הוסיף, כי אינו זוכר דבר מהרגע שאמר לנאשם אודות עניין הכסף ועד שהתעורר בביתו שותת דם. כאשר נשאל כיצד מעיד על האירוע אם איבד את ההכרה אמר: "אמרו לי שהוא הכה אותי". ועוד נשאל, אם לא ראה בעצמו שהנאשם נתן לו מכה בפנים, וענה: "אני לא זוכר, רק שקיבלתי איזושהי בומבה" (שם, בעמ' 7). מליחי גם לא ידע לומר, מי בדיוק סיפר לו את הדברים (שם, בעמ' 9). יחד עם זאת, מליחי הכחיש כי נצמד לנאשם ואיים עליו לפני שהלה נתן לו מכה (שם, בעמ' 11).
18. התרשמתי מעדותו של מליחי, כי אינו זוכר את אירוע התקיפה המיוחס לנאשם, שהרי אמר כי אינו זוכר דבר מרגע ששוחח עם הנאשם אודות גובה דמי הוועד ועד שהתעורר בביתו. משמעות הדבר, כי עדותו של מליחי בנוגע לאירוע התקיפה היא בגדר הערכה שלו בדבר האירוע מתוך ההקשר ומתוך דבריהם של אחרים, אשר זהותם אינה ידועה. הוא זוכר ששוחח עם הנאשם אודות גובה דמי הוועד, הוא יודע שהתעורר שותת דם בדירתו של הנאשם, כאשר הנאשם שוטף את פניו ומבקש סליחה, אחרים מסרו לו כי הנאשם נגח בו. מכאן הסיק, כי הנאשם נגח בו. גם כאשר אמר שקיבל "בומבה" ניכר שמדובר בשחזור מפי אחרים. יודגש, כי מליחי אינו אומר שהוא זוכר כי הותקף ורק לא זוכר

כיצד, אלא מציין מספר פעמים, כי אינו זוכר דבר. מכאן, שהטענה כאילו זכר את אירוע התקיפה ורק לא זכר כיצד הותקף, איננה נכונה.

19. אשתו של מליחי העידה, כי אחרים ספרו לה, שהנאשם נגח את מליחי, אולם היא לא היתה באירוע ולא ראתה את התקיפה. היא גם לא סיפרה מי בדיוק סיפר לה זאת.

20. בלנק הוכרז כעד עוין, לאחר שסירב לספר בעדותו מה אירע באותו היום. בהמשך לכך הוגשה הודעתו לבית המשפט, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן - "**פקודת הראיות**"), כאשר באת כוח הנאשם הסכימה להגשה רק לצורך ייעול הדיון ומבלי לפגוע בטענותיה. המדובר בהודעה קצרה ולפיכך תובא להלן בציטוט (ת/2):

"היום היתה לנו אסיפת דיירים בכניסה לבנין. בשלב מסוים היה ויכוח בין שני שכנים. ואז השכן משה זה שהביאו פה לתחנה ... תקף את השכן משה מליחי. והוא דחף אותו במדרגות. ואח"כ הוא פנה אלי ואמר לי שהכל בגללי ואני בכלל לא קשור לריב ביניהם, ואמר לי אחרי שאני אגמור איתו אני אטפל בך ואגמור אותך. הוא בא אלי וחנק אותי ונתן לי נגיחה ואני דחפתי אותו והזמנתי משטרה". לאחר מכן הוסיף, כי אחותו, ישראלה בלנק, היתה לידו.

21. בעדותו של בלנק לא מסר כל מידע מהותי בדבר האירועים עצמם ובאשר לרוב השאלות, הן בחקירה ראשית והן בחקירה נגדית, ענה, כי אינו מעוניין להשיב, אינו מעוניין להתערב, לא יודע, או שלא רצה להשיב כלל. יחד עם זאת, בלנק אישר כי הודעתו הודעת אמת וטען, כי ספג מהנאשם איומים, תלונות ובתי משפט, ועתה יש לו שקט והוא מעדיף שזה יימשך (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 21 - 24).

22. הודעתו של בלנק במשטרה כוללת התייחסות לשני חלקי האירוע: באשר לחלק הראשון - בלנק מציין כי הנאשם תקף את מליחי ודחף אותו במדרגות. בלנק אינו מציין כיצד בדיוק ביצע הנאשם את אותה תקיפה או דחיפה. הוא גם אינו מציין מה אירע קודם לכן במסגרת הוויכוח; באשר לחלק השני - בלנק מציין כי הנאשם איים עליו, חנק אותו ונתן לו נגיחה.

23. מכיוון שההודעה הוגשה, לאחר שמליחי הוכרז כעד עוין, ובהתאם לסעיף 10א לפקודת הראיות, נשאלת השאלה אם יש לסמוך ממצאים בתיק על יסוד ההודעה ואם נמצא דבר לחיזוקה? המענה לשאלה זו נחלק לשני חלקים: האחד, בהתייחס לחלק הראשון של האירוע - דהיינו, אירוע התקיפה המיוחס לנאשם כנגד מליחי; השני, מתייחס לחלק השני של האירוע - דהיינו, אירוע האיומים והתקיפה המיוחסים לנאשם כנגד בלנק.

24. תחילה, לחלקו הראשון של האירוע. הנאשם מאשר, הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כי דחף את מליחי, אלא שלטענתו הדבר אירע לאחר שמליחי הגיע באמצע אסיפת הדיירים, סירב לשלם את דמי הועד וניסה לפרק את האסיפה. לדבריו, מליחי נצמד אליו, צעק עליו ואיים עליו, וללא תשומת לב הדף אותו, מליחי מעד ונפל במדרגות על הפנים. עוד אישר, כי לקח את מליחי אליו לביתו, שטף לו את הפנים והרגיעו, תוך שביקש ממנו סליחה על כך שהגיעו למצב הזה (ת/4; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 37 - 38, 45 - 47). גם לפי הדו"ח של השוטר רביב עמר, אשר הגיע לבניין בסמוך לאחר האירוע בלנק מסר לו כי הנאשם תקף את מליחי והלה איבד את הכרתו (ת/3).

25. למעשה, גרסת הנאשם באשר לתיאור העובדות של חלקו הראשון של האירוע, תואמת את גרסתו של בלנק,

הן בשטח והן במשטרה, שהרי שניהם מתארים דחיפה שגרמה לנפילתו של מליחי במדרגות. במובן זה, מהווה גרסתו של הנאשם, לא רק חיזוק לגרסתו של בלנק, אלא שהיא עומדת כשלעצמה כהודאה של הנאשם עצמו בדחיפתו של מליחי. הגרסאות של הנאשם ושל בלנק, לענין זה, תואמות זו את זו ומבססות זו את זו.

26. יחד עם זאת, רק הנאשם מתאר את נסיבות הדחיפה ופרטים אודותיה, בעוד שבלנק אינו מוסר דבר בענין. בחקירתו במשטרה ציין הנאשם, כי קודם להדיפתו, מליחי נצמד אליו. בעדותו בבית המשפט הוסיף, כי בזמן שמליחי נצמד אליו, קילל אותו ואיים עליו, הוא הרגיש מאוים. לדבריו, עמדו במרחק של כמטר וחצי או שניים מהמדרגות והוא דחף את מליחי עם שתי ידיו, כאשר מליחי ככל הנראה מעד ונפל במדרגות (**שם**, בעמ' 43 ו-48). המשמעות שיש לייחס לנסיבות הדחיפה, כפי שמתארן הנאשם, אם בכלל, תדון בהמשך.

27. כבר ציינתי, כי מליחי אינו זוכר דבר מאירוע התקיפה עצמו ולא העיד כלל אודות האיומים והתקיפה כנגד בלנק. יחד עם זאת, מליחי תיאר כי התעורר שותת דם בביתו של הנאשם, כאשר הלה שוטף את פניו, מבקש את סליחתו ואומר שלא התכוון. גם העיד אודות החבלות שנגרמו לו באירוע, בעין, באף ובפנים. גם אשתו של מליחי העידה אודות החבלות. הוגשו גם תעודות רפואיות לענין זה (**ת1**). דברים אלו מהווים חיזוק נוסף לגרסאות של בלנק ושל הנאשם.

28. עתה, לחלקו השני של האירוע. הנאשם מכחיש מכל וכל כי איים על בלנק ותקף אותו, וזאת הן בהודעתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. לטענתו, דווקא בלנק הוא שתפס אותו מאחורה, כאשר ניסה לסייע למליחי לאחר שנפל במדרגות, ואיים עליו. הנאשם אישר כי אחותו של בלנק היתה במקום (**ת4**; **פרוטוקול הדין**, בעמ' 38, 48 - 49 ו-52).

29. לא ניתן למצוא, אפוא, בגרסתו של הנאשם חיזוק להודעתו של בלנק במשטרה. גם לא ניתן למצוא חיזוק בגרסתו של מליחי, שכלל לא סיפר על האירוע מול בלנק, משום שבאותה העת היה חסר הכרה.

30. באת כוח התביעה טענה שיש לראות בדו"ח של השוטר עמר משום אמרת קורבן עבירה. דא עקא, כי התיאור שבדו"ח אינו עולה בקנה אחד עם התיאור שבהודעה. לפי הדו"ח, בלנק ציין, כי הנאשם תפס אותו בדש חולצתו, איים עליו, שרט אותו ופצע אותו בידי. בהודעתו במשטרה מסר, לעומת זאת, כי הנאשם חנק אותו ונתן לו נגיחה, והוא - בלנק - דחף את הנאשם. מכאן, שמבלי להיכנס לשאלה אם אכן מהווה הדו"ח אמרת קורבן עבירה, לאור הסתירות שבין הגרסאות שמסר בלנק בחקירה, ובהיעדר גרסה בעדות בבית המשפט, לא ניתן למצוא בדברים שנרשמו בדו"ח, מפיו של בלנק, חיזוק להודעה.

האירועים לאחר אסיפת הדיירים

31. במהלך שמיעת הראיות העדים נשאלו שאלות רבות באשר לאירועים שאירעו לאחר אסיפת הדיירים. אתאר בתמצית את הגרסאות שנמסרו לענין זה, והממצאים הרלוונטים בלבד.

32. בעדותו של מליחי מסר, כאמור, כי התעורר כאשר הוא בדירתו של הנאשם, והנאשם שוטף את פניו שהיו מלאות בדם. מליחי שאל, "מה אני עושה פה" והנאשם אמר שמשוה קרה, החל לגמגם, ביקש "אלף סליחות" ואמר לא התכוונתי. לאחר האירוע, אשתו ספרה לו כי הגיע אמבולנס והנאשם לא נתן לאמבולנס לטפל בו. לדבריו, אינו זוכר

שהוא זה שסירב להתפנות באמבולנס. הנאשם גם קיבל את הטלפון שלו משכנה וענה לשיחות שלו. כאשר יצא מהבית של הנאשם, היתה שם אשתו ושכנים נוספים התאספו והיתה מהומה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 2, 9).

33. מליחי הוסיף, שכשעתיים לאחר האירוע, כאשר חזר מהמטרה, היה ברכב ופגש את הנאשם, אשר הציע שייקח אותו לבית מלון, ובלבד שלא יגיש נגדו תלונה. לדבריו, אינו זוכר שאשתו איימה על הנאשם, כי הרס להם את השבת, ולא ייתכן שהיא דרשה כסף (**שם**, בעמ' 7, 10). לדבריו של מליחי, לא פנה מיד לקבלת טיפול רפואי, בשל כניסת השבת, וניגש לבית החולים רק בצאת השבת (**שם**, בעמ' 10 - 11).

34. אשתו של מליחי העידה, שכאשר התקשרה לברר היכן מליחי נמצא, ענה לה הנאשם ואמר שמליחי אצלו בבית. לדבריה, הלכה לכיוון דירתו ופגשה בחוץ את בעלה, כאשר הוא במצב קשה. בהמשך לכך, התברר לה כי הטלפון של מליחי נמצא בתחנת המטרה ומכיוון שהיה לה חשוב מאוד לקבל חזרה את הטלפון, נסעו לתחנת המטרה. כאשר חזרו מהתחנה, פגשו את הנאשם, אשר הציע להם חופשה בבית מלון, ובלבד שלא יגישו תלונה. אשתו של מליחי הכחישה, כי היא איימה על הנאשם ודרשה כסף (**שם**, בעמ' 13 - 14, 17 - 18).

35. הנאשם מסר בעדותו, כי בלנק הוא זה שהזמין את המטרה, כאשר מליחי מסר תחילה כי כלל לא רוצה להתלונן. בהמשך לכך, הורתה המטרה על הרכבתו מהבנין. כאשר חזר לאסוף את חפציו, פגש במליחי ובאשתו. אשתו של מליחי דרשה ממנו 10,000 ₪, ואחרת יהיה לו עסק איתה והיא תגיש תלונה במטרה. הנאשם אישר, כי אכן הציע לה לקחת אותם למלון, וזאת משום שלא היו מוכנים לשבת (**שם**, בעמ' 38 - 39 ו-51).

36. גם השוטר עמר, אשר הגיע לבנין בסמוך לאחר האירועים, ציין בדו"ח שערך, כי בלנק הוא שהגיש את התלונה, ואילו מליחי לא רצה בהגשת התלונה. לפי הדו"ח גם הנאשם מסר כי הוא מעוניין בהגשת תלונה נגד בלנק (**ת/3**).

37. ביום 7.2.08, הגיש הנאשם בקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת נגד בני הזוג מליחי. לטענתו, הגיש את הבקשה בשל דברי האיומים שהשמיעו כלפיו. בהמשך לבקשה, הוצא צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת. כמו כן טען הנאשם כי הגיש תלונה נגד בלנק במטרה. לא נמסרו פרטים נוספים בענין (**שם**, בעמ' 39 - 40; **נ/1 - נ/5**).

38. מהראיות באשר למה שאירע לאחר אסיפת הדיירים עולה, כי אין מרחק רב בין גרסאות הצדדים. אין מחלוקת, כי הנאשם לקח לביתו את מליחי, אשר היה שותת דם, ורחץ את פניו. אין מחלוקת, כי הנאשם ביקש סליחה ממליחי. אין גם מחלוקת, כי הנאשם הציע למליחי ולאשתו שייקח אותם למלון.

39. לא מצאתי כי יש במחלוקות הרבות הנוספות, אשר הועלו במהלך שמיעת הראיות, כדי לתרום להכרעה בתיק. אתאר רק מקצתן: השאלה מדוע פנה מליחי רק במוצאי השבת לטיפול רפואי, אינה מעלה ואינה מורידה מהעובדה, שאכן נחבל ופנה לקבלת טיפול רפואי, כפי שניתן ללמוד מהעדויות ומהתעודות הרפואיות שהוגשו; השאלה מדוע נסעו מליחי ואשתו למטרה בשבת, כאשר לטענתם הם שומרים שבת, אינה תורמת דבר להכרעת הדין; השאלה אם אשתו של מליחי דרשה מהנאשם כסף, או שמא הנאשם הציע חופשה במלון, על חשבוננו, מבלי שדרשה כסף, גם היא איננה תורמת להכרעה. מכל מקום, הנאשם הציע פיצוי כלשהו, ככל הנראה משום שהרגיש אשם בשל פציעתו של מליחי.

40. לאור כל האמור, הגעתי למסקנה, כי הנאשם חש רגשי אשמה באשר למה שאירע, כפי שניתן ללמוד מהסיוע שהציע למליחי, כאשר לקחו לביתו, והצעתו לבני הזוג מליחי לקחתם לחופשה במלון. כל יתר האירועים שאירעו לאחר אסיפת הדיירים, השיחה עם בני הזוג מליחי, הבקשה לצו למניעת הטרדה מאיימת, התלונה במטרה, אין להם כל השלכה על הממצאים הנוגעים לאירועים שאירעו במהלך אסיפת הדיירים.

האם הנאשם תקף את מליחי וגרם לו חבלה?

41. האם הוכח, במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם תקף את מליחי וגרם לו חבלה?
42. מהראיות אשר הוצגו לענין אירוע התקיפה, עולה התמונה הבאה: מליחי אינו זוכר דבר מאירוע התקיפה וניזון רק מדבריהם של אחרים. בנסיבות אלו, לא ניתן לבסס ההרשעה על התיאור שמסר בדבר תקיפתו; בלנק ציין בפני השוטר עמר ובהודעתו במשטרה, כי הנאשם תקף את מליחי ודחף אותו במדרגות. בלנק לא מסר כל תיאור בדבר נסיבות הדחיפה ופרטיה; הנאשם הודה כי דחף את מליחי בשתי ידיו, אולם לטענתו מדובר בהדיפה, לאחר שמליחי נצמד אליו. עוד מסר שכתוצאה מהדחיפה, מליחי ככל הנראה מעד ונפל במדרגות. הנאשם לא סיפק הסבר, כיצד כתוצאה מהדיפה נפל מליחי במדרגות המצויות, לטענתו, במרחק של כמטר וחצי או שניים מהמקום בו עמדו.
43. לפי סעיף 378 לחוק העונשין, המגדיר "תקיפה":
"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה ...".
44. גם אם הנאשם טוען שמדובר בהדיפה, הרי שהודה כי דחף את מליחי, וזאת בדומה לתיאור שמסר בלנק לשוטר עמר ובחקירתו במשטרה. דחיפה, או אפילו הדיפה של אדם אחר עונה ליסודות עבירת התקיפה, לפי סעיף 378 לחוק העונשין. יתר על כן, לא השתכנעתי כי מדובר היה בהדיפה קלה, שהרי הדחיפה הביאה לנפילתו של מליחי במדרגות, המצויות במרחק של מטר וחצי או שני מטר, לפי תיאורו של הנאשם. יתר על כן, גם הנאשם חש אשמה בעקבות האירוע, והראה כי לקח את מליחי לביתו, טיפל בו, ולאחר מכן הציע לבני הזוג מליחי, כי יזמין אותם לחופשה במלון. הגם שהשתכנעתי כי הנאשם לא רצה להפיל את מליחי במדרגות, התוצאה של מעשה הדחיפה היתה הפלתו של מליחי במדרגות.
45. אין בידי לקבל את טענת הנאשם, כי פעל בנסיבות של הגנה עצמית.
46. התנאים לקיומה של הגנה עצמית, כפי שנקבעו בחוק ובפסיקה ענפה של בית המשפט העליון הינם: תקיפה שלא כדין; קיומה של סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה; האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה; הנחיצות, הן ברמה האיכותית והן ברמה הכמותית; נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה (ראו, בין היתר: ע"פ 20/04 קליינר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 80, 90 (2004); ע"פ 6157/03 הוך נ' מדינת ישראל (28.9.05); ע"פ 8687/04 חילף נ' מדינת ישראל (12.12.05); ע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06); ע"פ 6415/11 פולוחין נ' מדינת ישראל (24.12.12)).
47. גם אם אקבל את טענת הנאשם, כי מליחי אכן נצמד אליו, ואפילו אם אקבל את טענתו, שלא נטענה במשטרה, כי הרגיש מאויים, לא די בכך על מנת שתתקיים ההגנה. הנאשם לא הותקף על ידי מליחי. ממילא, לא היה המעשה דרוש על מנת להדוף תקיפה. לא היתה כל נחיצות במעשה, שהרי הנאשם יכול היה להתרחק ממליחי ולא לדחוף אותו. בוודאי שלא היה צורך בהדיפה חזקה, אשר הובילה לנפילתו של מליחי במדרגות.
48. האם הנאשם תקף את מליחי ובכך גרם לו חבלה? התשובה לכך היא בחיוב. ממכלול הראיות עולה, כי מליחי נחבל בפניו. על כך העידו מליחי, אשתו, והנאשם עצמו. הוגשו גם תעודות רפואיות. מהראיות גם עולה, כי החבלה

נגרמה עקב נפילתו של מליחי במדרגות. מכאן, שגם אם אני מקבלת את גרסת הנאשם, כי לא התכוון להפיל את מליחי במדרגות, ומליחי מעד בעקבות ההדיפה, הרי שהדחיפה היא שגרמה לנפילה במדרגות ולחבלה. הנאשם דחף את מליחי והיה פזיז או קל דעת באשר לתוצאה. מכאן, כי התקיים קשר סיבתי ברור בין הדחיפה לבין הנפילה. די בכך כדי לקבוע, כי הנאשם דחף את מליחי וגרם לו בכך חבלה של ממש, כדרישת סעיף 380 לחוק העונשין.

האם הנאשם איים על בלנק ותקף אותו?

49. האם הוכח בראיות מספקות, כי הנאשם איים על בלנק ותקף אותו?

50. הראיות מלמדות כי התשובה לשאלה היא בשלילה: כאמור, בלנק הוכרז כעד עוין ולא מסר דבר בעדותו בבית המשפט, למעט אישור כי הודעתו במשטרה הינה אמת. בהודעתו במשטרה אמנם מסר, כי הנאשם איים עליו, חנק אותו ונתן לו נגיחה. אולם, תיאור זה אינו תואם את הדו"ח של השוטר עמר, שלפיו בלנק מסר שהנאשם תפס אותו בדש חולצתו, שרט אותו ופצע אותו בידו. יתר על כן, הנאשם הכחיש מכל וכל, כי איים על בלנק ותקף אותו, כאשר לטענתו, דווקא בלנק הוא שתפס אותו מאחורה ואיים עליו.

51. קושי מיוחד מצאתי, בהקשר זה, כאשר בלנק לא נתן כל מענה מהותי לשאלות שנשאל בעדותו, ולמעשה לא ענה כלל על רוב רובן של השאלות. בנסיבות אלו, ומשלא נמצא חיזוק לגרסתו, אין בידי ליתן את המשקל הנדרש להודעתו במשטרה, באשר לחלקו השני של האירוע.

52. לכך יש לצרף, את המחדל החקירתי באי זימון לחקירה של עדים שהיו נוכחים באירוע. בפרט, יש לציין בהקשר זה, את אחותו של בלנק, שלפי דבריו של בלנק במשטרה היתה עדה לאירוע. לא שמעתי כל הסבר במהלך המשפט, מדוע לא הובאו עדים אובייקטיביים למשטרה, כאשר השוטר עמר לא זכר דבר מהאירוע, למעט הרשום בדו"ח (פרוטוקול הדיון, בעמ' 33 - 35).

53. על המשטרה היתה מוטלת החובה לזמן לחקירה את כל העדים שהיו במקום. זאת לא עשתה, כאשר חקרה אך את המעורבים הישירים באירוע. בהקשר זה אין מוטלת על הנאשם חובה לזמן את העדים, אשר כלל לא נחקרו במשטרה, קל וחומר כאשר עבר זמן רב כל כך מאז האירוע. אמנם, יש בראיות שגבתה המשטרה, כדי לבסס את הרשעתו של הנאשם בעבירה שיוחסה לו נגד מליחי, בייחוד מאחר שהנאשם הודה שדחף את מליחי. אולם, אין בראיות אלו כדי להוביל להרשעתו של הנאשם במעשים שיוחסו לו נגד בלנק, וזאת לאחר שהוכרז כעד עוין, דבריו בדו"ח סותרים את דבריו בהודעה, ולא מסר דבר כלשהו בעדותו בבית המשפט.

54. לאור כל האמור, לא השתכנעתי, כי יש בראיות שהוצגו בבית המשפט, כדי להוביל להרשעתו של הנאשם בעבירת האיומים והתקיפה כנגד בלנק.

השיהוי בהגשת כתב האישום ובניהול התיק

55. טענה נוספת שהעלתה באת כוח הנאשם עניינה בשיהוי שחל בהגשת כתב האישום ובניהול התיק.

56. אכן, בתיק דנן נפל שיהוי בלתי מוצדק, הן בהגשתו של כתב האישום והן בניהול התיק. המדובר בשיהוי שאינו רובץ לפתחו של הנאשם. התביעה היא שהחליטה על הגשת כתב אישום שלוש שנים לאחר האירועים, וזאת מבלי

שסיפקה כל הסבר לכך. גם ניהול התיק בבית המשפט סבל, למרבה הצער, מדחיות רבות, מטעמי בית המשפט, עד שהתיק הגיע לפתחי לדיון הוכחות ראשון בחודש ינואר 2014.

57. עם זאת, לא מצאתי, כי יש בשיהוי זה כדי להוביל לזיכויו של הנאשם, גם בעבירה שלגביה נמצאו ראיות מספקות. באת כוח הנאשם לא העלתה טענות לענין שיהוי בהגשת כתב האישום עם הגשתו. למעשה, גם לא טענה כי יש לבטל את כתב האישום בסיום ההליך, בשל השיהוי.

58. עם זאת, בשל השיהוי, נתתי פרשנות שהיא לטובת הנאשם, בכל מקום שבו התרשמתי כי השיהוי פגע בזכרונם של העדים.

סוף דבר

59. הגעתי למסקנה, כי הנאשם תקף את מליחי, בכך שדחפו. כתוצאה מהתקיפה, מליחי נפל במדרגות ונגרמו לו חבלות בפנים. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

60. לא הוצגו די ראיות, המספיקות להרשעה, לכך שהנאשם איים על בלנק ותקף אותו. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ומעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ג' אדר תשע"ה, 22/02/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 23.3.2015 שעה 08:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום ג' אדר תשע"ה, 22/02/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 9

אפרת פינק , שופטת